

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

...ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ!...

Ο κ. Υλοπού, ο δικηγόρος, ξεπροβόδισε με σεβασμό την κόμησα ντε Ραμπυτέν ως την πόρτα του γραφείου του. Και, πριν άκουμηήσει το δάχτυλό του στο κουμπί του κουδουνιού να ειδοποιήσει τον υπρέτη στον αντιθάλαμο, στάθηκε, αφέφτηκε λίγο και της ειπε :

— Αυτή, κυρία κόμησα, εινε η ταπεινή μου γνώμη. "Αν δέν εχετε να παρουσιάσετε τίποτα άλλες αποδείξεις πιδό απτές, μου φαίνεται πως οι λόγοι που προτείνετε δέν εινε ικανοί να στηρίξουν την αίτησή σας περι διαζυγίου. Πρέπει να πιάσετε επ' αυτοφώρω το σύζυγό σας να σας άπατά.

— "Εκανα τ' αδύνατα δυνάτα, αγαπητέ μου κύριε Υλοπού, να τον τσακώσω. Μά εινε ασύλληπτος. Τώρα τελευταία μάλιστα ζάτι έχει υποπτευθεί και φυλάγεται άπ' τις καζοτιές.

— "Ίσως ο σύζυγός σας να μην σας προδίδει τόσο... όσο διαταίνεσθε...

— Μά τι λέτε τώρα, κύριε Υλοπού ! Μ' έχει άπατήσει ο άθεόφοβος μ' όλες τις Παρισινές. Αυτό δά το ξέρει όλος ο κόσμος. Δυό φορές έβαλα μυστικούς άστυνομους να τον άκολουθήσουν, να δούνε που πάει... Μά, καθώς σας ειπα, ζάτι μυρίστηκε και έχει το νου του.

— Μήπως ο κύριος ντε Ραμπυτέν έχει καμιά μόνιμο σχέση ; — Είκοσι ταυτοχρόνως ! Και να μην μπορώ να τον πιάσω επ' αυτοφώρω με μιά άπ' όλες !... "Ω ! μά εινε τρομερόν !...

— Εινε πράγματι τρομερόν !... Καταλαβαίνω τον πόνο σας, κυρία κόμησα...

"Άξαφνα τ'α γκριζά μάτια του δικηγόρου έλαμψαν. Κάποια φαεινή ιδέα πέρασε άπ' το μυαλό του. Και, άφου στάθηκε λίγο σκεπηλός, συγκεντρωμένος στον έαυτό του, ψιθύρισε τέλος διατακτικά :

— Δέν ξέρω αν όφείλω να σας δώσω μιά συμβουλή... — Νά την άκούσω.

— Δέ φρονείτε πως αν προκαλούσαμε έμεις μιάν άπιστία του συζυγίου σας... δηλαδή—γιανά εξηγηθώ καλύτερα—αν τον υποβοηθούσαμε να σας άπατήσει, για να εισθίσει επί τέλους βέβαιη πως θά τον πιάσετε επ' αυτοφώρω, θά είχαμε τότε να προτείνουμε σοβαρούς λόγους διαζυγίου...

— "Α !...—άνεφώνησε η κόμησα, καταγοητευμένη άπ' την πρόταση του δικηγόρου της...—Θαμισσία ιδέα ! Πρέπει να την θέσουμε, άμέσως κιάλας, σ' εφαρμογή. Μιά μεροσί, κυρία Υλοπού...

— Κυρία μου... Πάντα σας διαταγάς σας ! αποζητήσε ο εφάπταστος δικηγόρος, κάνοντας μιά βαθείά υπόκληση.

***

— 'Εν όνοματι του νόμου, άνοιξτε !

— "Ελα τώρα, θεϊς,—έλεγε την άλλη μέρα η κόμησα ντε Ραμπυτέν στο θείο της,—δέν πιστώσω να μου άρνηθής αυτή τη χάρη. Μην ξεχνάς πως πρόκειται για την εύτυχία μου. 'Εσθ θά ξέρεις άσφαλώς καμιά τέτοια γυναίκα, πρόθυμη ν' αναλάβει να παίξη αήτην την κωμωδία. Τι έχει να χάσει ; Δέ θά ειναί βέβαια η πρώτη φορά που θά κάνει αυτό το παιχνίδι. Και, άφου θά την άποζημιώσουμε για το χασμέρι της...

— Μά, παιδί μου, αέφου τι ζητάς από μένα... Λάβε, επί τέλους, άπ' όψη σου, και την ηλικία μου... Και μην ξεχνάς και τη θεία σου...

— Τι θέλεις να πεις τώρα ; Πώς δέν ξέρεις καμιά τέτοια γυναίκα, με τις κομμάδες σχέσεις που έχεις...

— "Όχι βέβαια. "Αν ψάξω, ίσως να μρωσέσω να βρω καμιά...

— "Άχ ! τί καλός που είσαι, θεϊς !... "Αν άνακεφαλαιώσουμε λοιπόν το πρόγραμμά της δράσέως μας... "Ε κ ε ι ν η θά φροντίσει να γνωριστεί μαζί του και να του δώσει με τρόπο να καταλαβει πως δέ θά της ήτανε δυσάρεστο να τον συναντήσει κατ' μόνας. "Ο Γκαστών θά ζητήσει άσφαλώς να έπισφεληθί της ευκαιρίας. (Κατι τέτοιες ευκαιρίες δέν τας άφήνει να πάνε χαμένες). "Ε κ ε ι ν η θά μās ειδοποιήσει τότε που και για ποιάν ώρα θά δώσουν ραντεβού. Την όρισμένη λοιπόν ώρα θά πάω να έπισκεφθώ το ζευγαράκι μας μαζί με τον άστυνόμο. Θά τον πιάσω, επί τέλους, επ' αυτοφώρω ! Και θά μρωσέσω να πάρω διαζύγιο, να γλυτώσω άπ' αυτόν τον άκαρδο άντρα, που μ' έκανε ορεζίλι στο Παρίσι.

Και η χαρά της ήτανε τόση, που άρχισε να χοροπηδάη μες στο σαλόνι, χτυπώντας τ'α χέρια της.

— "Άχ ! παληζορίτσο ! της ειπε με χαϊδευτικό τόνο επιπλήξεως ο θεϊός της, σε τί δουλειές μ' άνακατώνεις ! Ποτέ δέ θά το πίστευα πως τώρα στα γερόματα...

— Μην ξεχάσεις, θεϊς, να πής αυτής της κυρίας πως θά της δώσουμε όσα μās ζητήσει, φτάνει μονάχα να πιάση το κόλπο...

***

— Λοιπόν, άνεψιά μου, το κανόνισμα όλα — έλεγε την άλλη μέρα ο θεϊός στην κόμησα, ενώ τ' άμαξί τραβοίσε για τη λέσχη. Μεθαύριο, ή ώρα τέσσερες τ' άπόγευμα, ο άντρας σου θά βρίζετα στην έσσηρκοίνδος Ρόζας ντε Σζολνως. μιάς Ούγγαρεζας, που προθυμοποιήθηκε να μās παρήσει τη μισρή αυτή εκδούλευση. "Η άλήθεια εινε πως εξήγησε πολλά, πάρα πολλά, μά τι να κάνουμε...

— Που μένει ;

— "Οδός "Αναγεννήσεως, 50, πρώτο πάτωμα, δεύτερο δωμάτιο δεξιά. Μην ξεχνάς : μεθαύριο, ή ώρα 4 άκριβώς το άπόγευμα. "Εγώ σε βοήθησα όπως μπορούσα. Για ό,τι όμως θά συμβή από δώ και μετά, νίπτω τās χείρας μου... "Εξάλλου, άπόψε το βράδυ φεύγω για κάποιο ταξείδιζα... Πηγαίνω στο δάσος του "Επερνάι για κινήγη... "Ας εινε όμως, άρχίζω να αισθανόμην τίμης συνειδήσεως για τη φράκα που έστρεσα του άντρός σου... Τι διάολο ! οί όμορφωμοί πρέπει ν' άλληλοβοηθούταν, κι' όχι να σιάβη ο ένας το λάζου τ' άλλου... Ναι, δέ σου λέω, εινε άξιος τιμοφίας επειδή άφήνει μιά γυναικούλα τόσο χαριτωμένη σαν και σενα, και τραχει δεξιά κι' άριστερά — μά, πάλι, αυτό που έκανα δέν ήτανε καθόλου καλό...

— Σ' ευχαριστώ, χιλίες φορές, θεϊς μου. Ποτέ δέ θά ξεχάσω την εύκολία που μου έκανες.

— Καλά, καλά, όσα τώρα αυτά... Μπα ! φτάσαμε κιάλας στη λέσχη ; "Εγώ σ' άφήνω. Θά πεταχτώ μιά στιγμή μέσα, να δώ ζάτι φίλους. Σου εύχομαι καλήν έπιτυχία, για μεθαύριο τ' άπόγευμα...

Και κατέβηκε άπ' τ' άμαξί, γλήγορος κ' εύκίνητος παρ' όλα τ'α έξηγτα του χρονάκι. Τη στιγμή όμως που άνοιγε το πορτάκι του άμαξίου, κάποιο χαρτί γλύστρησε άπ' την τσέπη του γίλέκου του. "Όταν ή άνεψιά του το παρητήρησε, τ' άμαξί ειχε άπομακρυνθεί πολύ. "Η κόμησα ξεδίπλωσε το χαρτάκι, και διάβασε :

Σύμφωνα : Τη Τρίτη, ή ώρα τέσσερες τ' άπόγευμα.

Ρόζα ντε Σζολνός.

Φαντάσθηκε πως το σημείωμα αυτό το ειχε στείλει η Ρόζα στο θείο της, κατόπιν των διαπραγματεώσεων που έκαναν. Μά...

— Περιόρω ! ειπε από μέσα της η κόμησα. Σήμερα έχουμε Δευτέρα. Το σημείωμα αυτό όρίζει την ήμέρα του ραντεβού για την Τρίτη, γι' αύριο δηλαδή. Και όμως ο θεϊός μου ειπε πως συμφώνησαν για μεθαύριο, για την Τετάρτη. Θάκανε λάθος φαίνεται. Δέν εξηγείται άλλοιως το πρόγημα...

Κάποια άμφιβολία άρχισε να τη βασανίζει.

— "Ετσι μούχεται να γυρίσω πίσω στη λέσχη, να τον ρωτήσω για να βεβαιωθώ καλύτερα... Μά, ίσως να μην ύπόσχη λόγους να τον άνησυχήσω και πάλι. Θά με βαρεθεί επί τέλους, και με το δικήνο του. "Εξάλλου, άφου αυτή ή κυρία, ή άμέσως ενδιαφερομένη, όρίζει το ραντεβού για την Τρίτη, γι' αύριο δηλαδή, δέν πρέπει να μου μένει καμιά άμφιβολία... Ού ! τώρα πρέπει να κάνω σύντομα... Μολις προφτάνω να ειδοποιήσω την άστυνομία...

Κατέβασε το μπροστινό παράθυρο και ειπε του άμαξά ν' άλλάξη διεύθυνση.

Και, ενώ ξαναδιάβαζε το σημείωμα της Ρόζας, το πρόσωπό της έλαμψε από χαρά :

— "Επί τέλους, κύριε ντε Ραμπυτέν, αύριο ή ώρα τέσσερες τ' άπόγευμα θά σε κρατώ στα χέρια μου. Θά σε πιάσω μιά φορά επ' αυτοφώρω. Και μεθαύριο το πρωί θά ζητάω έπισήμως άπ' τα δικαστήρια διαζύγιο... "Αρκστά πιά με βασάνισες τόσο καιρό. "Όλες οι φίλες μου με κοροιδεύουν πως ο άντρας μου μ' άπατά με πενήγτα γυναίκες ταυτοχρόνως, χωρίς να μπορώ να τον πιάσω !. Μά, έννοια σου, καζομοίη μου, και δέν ειμαι τόσο κουτή όσο υποθέτεις... ("Η κόμησα ειχε λημονήσει πως ή φωτεινή αυτή ιδέα ήταν έμπνευση του δικηγόρου της). Αύριο τ' άπόγευμα, θά σου δείξω

έγω, άθλιε, πόσα άπείδια βάζει ο σάκκος...

***

'Ο αστυνομικός διευθυντής κ. Φάμπρ ντέξ 'Ισέρ κατέβηκε πρώτος άπ' τ' άμάξι που σταμάτησε την Τρίτη, ή ώρα τέσσερες τ' άπόγευμα στην όδω 'Αναγεννήσεως, άριθ. 50.

Τόν άζολούθησαν μιá μεσόκοπη γυναίκα και μιá άλλη, νέα και σβέλτη: 'Η κόμισσα και ή θεία της, ή γυναίκα του ύποχρεωτικού της θείου.

'Η άπόκρυπτη αυτή όδός ήτανε σχεδόν έρημη...

— Τρέμοι, παιδί μου, τρέμοι! είπε ή θεία στην άνεψιά της. Σε τί φασαρία μ' εμπλέξεσ!..

— Έλάτε τώρα, αγαπητή μου θεία, λιγάκι κουράγιο χροιάζεται. Μήπως προτιμάτε να μείνετε στ' άμάξι; Είσαθε ελεύθεροι. Μοϋ φαίνεται όμως πως δέν πρέπει, τώρα που θά πάω άπάνω, να βρεθώ μόνη μου, Κύριος οίδη, μπρός σε τί είδους θέαμα!..

'Η θεία της σκέφθηκε λίγο και βρήκε πως ή άνεψιά της είχε δίχνο.

— Καλά λές, Έρχομαι κ' έγώ μαζί σου.

'Η κόμισσα, τήν είχε καταφέρει να λάβη μέρος στο δυσάρεστο παιχνίδι που έπρόκειτο να παιξη τοϋ άντρός της. 'Αρχισαν ν' άνεβαίνουν τη σκάλα, ο αστυνομικός διευθυντής μπροστά και πίσω ή γυναίκες, ενώ τη συνοδεία τήν έκλειναν τρεις χωροφύλακες που περιέμεναν στη γωνιά του δρόμου από ή ώρα 3 τ' άπόγευμα.

Μόλις έφτασαν στο πρώτο πάτωμα, ο αστυνομικός διευθυντής χτύπησε τήν πόρτα του δεύτερου δωματίου δεξιά.

— Καμιά άπόκριση.

Ξαναχτύπησαν. Ούτε φωνή ούτε άκρόαση. Νερωζή σιωπή βασιλέως πίσω άπ' τήν πόρτα, σάν να μην ήτανε ψυχή τ' αντανά ήξει μέσα...

Χτύπησαν και τρίτη φορά. 'Ο αστυνομικός διευθυντής είχε άρχισει να βρίζει πολύ άνιαρη τήν ιστορία αυτή.

'Υστερα όμως από λίγο, τους φάνηκε σά ν' άκουσαν μες στο δωμάτιο θόρυβο βημάτων. 'Επί τέλους. 'Ηταν μέσα. 'Η καρδιά της κούνησε; πήγαινε να σπάσει άπ' το δυνατό χτύπημα.

Τότε ο κ. Φάμπρ ντέξ 'Ιζάρ ένόμισε πως ήρθε ή κατάλληλη στιγμή να μιλήσει ή έξουσία.

— Έν όνόματι του νόμου, σάς διατάσσω ν' άνοιξετε! έβροντοφώνησε.

Κάτι πνιχτά ξεφωνητά άκούστηκαν από μέσα. 'Ο αστυνομικός διευθυντής επανέλαβε τήν τυπική επίσημη φράση.

Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε — και ή κόμισσα και ή θεία της όπισθοχώρησαν με στόμα όρθάνοιχτο άπ' τήν κατάπληξη:

Είδανε μπροστά τους... το θείο!...

Το σημείο να έβγει κανείς από τήν τσέπη του στ' άμάξι, άνεφέρτος στο ραντεβϋ που είχε δώσει αυτός, άτομικά, με τη Ρόζα κ' όχι στη συμφωνημένη συνέντευξη για να πάσουν τόν άντρα της κομίσσης, που θα γίνονταν τήν Τετάρτη!...

'Ο καζόμενος ο θεϊός πλήρωσε πολύ άκριβά τήν έπέμβασι του. Χώρισε ο ίδιος με τη γυναίκα του!...

Φρανσουά ντέ Νιόν

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

'Ο μέγας άγγλος φιλόσοφος Λόκ, όταν έννοιωσε τόν θάνατο να τόν πλησιάζη, έξήτησε να τοϋ δώσουν λίγο κρασί. 'Αφού ήπια δέ από αυτό μερικές γουλιές έγήγρισε προς τους παρισταμένους και τους είπε:

— Σάς εύχομαι να όγιαίνετε!...

Και έξέπνευσε.

***

Μεγάλη ψυχραμία έδειξεν έπίσης στις τελευταίες στιγμές της ζωής του ο γάλλος ποιητής Μπάρτ.

Πονούσε τρομερά. Για να τόν άνακουφίσουν κάπως από τους πόνους του έκαναν μπάνιο. 'Ο Μπάρτ τότε θυμήθηκε τήν ακαδημαϊκή έδρα, τήν όποίαν ματαίως είχαν έπιζητήσει.

— 'Ε, ή έδρα του 'Ακαδημαϊκού, είπε γελώντας, θα ήταν άσφαλώς πιο άναπαυτική από το μπάνιο μου!... 'Από κει τουλάχιστον θα έβγαίνα για να βαδίσω στην 'Αθανασία, ενώ όταν βγω από δω θα βαδίσω στον θάνατο!...

'Εκείνη τη στιγμή έφθασε κάποιος φίλος του, που δέν ήξερε τήν κατάσταση του, φέροντάς του ένα εισιτήριο για τήν παραστάσι της 'Αιγιγενείας του Πουσαίνι.

— Δυστυχώς δέν θα μπορούσα να έλθω στο Μελόδραμα σήμερα το βράδυ, είπε χαμογελώντας ο Μπάρτ. Είμαι βλέπετε καλεσμένος προηγουμένως σ' ένα... κονσέρτο που θα γίνη προς τιμήν μου στην...έκκλησία!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

'Ο βασιλεύς στο Γαλαξειδι. 'Ο δήμαρχος Λουκάς Καραλίβανος και οι Δημ. Σύμβουλοι. Τι τους συμβούλεψε και τι γκάφα έκαμαν. 'Ο βασιλεύς εδύθηκε. — 'Τι ήθελε, να του ποϋμε, κύρ' Δήμαρχε, τά οικογενειακά μας; >

'Ο κ. Σ. Γ. Κοκ... άναγνώσας τά δημοσιονόμια στο 'Μπουκέτο' άνέκδοτα της ζωής του Βασιλέως Γεωργίου του Α΄, είχε τήν καλοσύνη να μās άποστείλη συμπληρωματικώς και τά κάτωθι άγνωστα άνέκδοτα του άειμνήστου Βασιλέως:

'Ο Βασιλεύς έκαμνε τακτικά ταξείδια στάς επαρχίας και στάς γήσους του βασιλείου του, για να τις γνωρίσει καλύτερα και να άντιληφθί με τά ίδια του τά μάτια τήν κατάσταση και τάς άνάγκας του λαού του.

Κάποτε ο Βασιλεύς άπεφάσισε να μεταβί και στο Γαλαξειδι. Είδοποιήθηκαν κατόπιν τούτου οι άρχαι Γαλαξειδιού και άρχισαν ή έτοιμασίες για τήν ύποδοχή.

Δήμαρχος Γαλαξειδιού ήταν τότε ο Λουκάς Καραλίβανος έξαιρετικά μορφωμένος ίατρός. 'Ο Καραλίβανος λοιπόν έπροωστατισσε στίς έτοιμασίες για τήν δεξίωσι του 'Ανακτος, φρόντιζε για τήν καθαριότητα της πόλεως, για το σηματοστολισμό της, για το καθέτι.

Τέλος τήν παραμονή της άφίξεως του Βασιλέως, ο Καραλίβανος, εκάλεσε στο δημαρχείο τους δημοτικούς συμβούλους—έξών οι πλείστοι ήσαν άνθρωποι του λαού, έντελώς άξεστοι— και τους είπε:

— Το νοϋ σας να μη ντροπιαστοϋμε. Θα στέκεστε τήν ώρα της ύποδοχής πλάι μου. Θα πητε στο Βασιληά ότι θα του ποϋ και γώ. Μην άρχίσετε και του λέτε τίποτα παλάβρες!...

— Έγνοια σου δήμαρχε! είπαν οι σύμβουλοι με μιá φωνή. Μείνε ήσυχος. Θα σε βγάλουμε άσπροπροσωπο.

— Σύμφωνοι λοιπόν;

— Σύμφωνοι, Κύρ' δήμαρχε.

— Όχι λόγια του άέρος...

— Παιδιά είμαστε δημαρχε;...

'Επί τέλους έφτασε και ή ημέρα της άφίξεως του Βασιλέως. Το Γαλαξειδι βρισκότανε όλο στο πόδι. Σημείες, δάφνες, μϋρτα, έπιγραφές, κωδωνοκρουσίες...

Στο λιμάνι όλες ή άρχές έν στολή.

Παρών και ο δήμαρχος με τους συμβούλους, που φορούσαν τίς μαυροτσίνες άπ' τόν καιρό γαμπριτσίνες ρεντιγκότες τους!...

'Ο Βασιλεύς αποβιβάζεται, οι παριστάμενοι του έΰχονται το «ως εϋ παρέστη», πλησιάζει και ο δήμαρχος Καραλίβανος, τόν χαιρετά και του λέει αυτοσυριστόμενος:

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδιού!...

'Ο Βασιλεύς του σφίγγει το χέρι.

Οι σύμβουλοι ποϋχαν έν τώ μεταξύ τωτωμένα τ' αυτία τους να δουν τι θα πη ή δήμαρχος... «για τί ποϋν κι' αυτοί τά ίδια», όπως τους είχε συμβούλεψε, πλησιάζουν τώρα τόν Βασιλέα. Τόν χαιρετά καθένας με τήν σειρά του:

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδιού! λέει ο πρώτος.

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδιού! έπαναλαμβάνει ο δεύτερος.

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδιού παπαγαλίζει ο τρίτος...

'Ο Βασιλεύς σασίζει στην άρχη, μα σιγά-σιγά καταλαβαίνει τι έχει συμβεί, χαμογελά και λέγει στον δήμαρχο Καραλίβανο:

— Σας συγγαίρω. 'Η πόλις σας έχει, βλέπω, ένα σωρό δημάρχους μ' κι' άλλους τόσους Καραλίβανους!...

Τι να πη ο δυστυχισμένος ο δήμαρχος; Σιωπά... Κι' όταν πειά τελειώσει ή δεξίωσις καλεί τους συμβούλους και τους βάζει μπρός:

— Βρε σεις, θεσοκοτωμένοι, τι είν' αυτό που μου κάνατε; Με ρεζιλέψατε!... Γίναμε γελίοι στο Βασιληά!...

Οι σύμβουλοι όμως δέν έννοούν να το βάλουν μαράζι. Ναι, παρεγγήσαν τά λόγια του δημάρχου, ο όποιος τους είπε να ποϋν στο Βασιληά ότι θα πη κι' αυτοί γιά τόν τόπο, για να μη ποϋν άνοήσιες και άνακριβείες, μα δέν τήχουν και στο νοϋ τους να σκάσουν για το λάθος τους. 'Απάντηση λοιπόν στο δήμαρχο, ο όποιος τραβούσε τά μαλλιά του για τήν γκάφα, άφελέστατα:

— 'Αμ' τι ήθελες να του ποϋμε, κύρ' δήμαρχε; Τά οικογενειακά μας; Τοϋπαμε ότι τοϋπες και σύ. 'Ετσι δέν μās συμβούλεψες;...

Το περιστατικό αυτό το θυμόταν σιχνά ο Βασιλεύς και γελούσε με τήν καρδιά του! Το διηγήθη δέ στον κ. Σ. Γ. Κοκ...— όπως μās γράφει ο ίδιος—ο πρίγκη Γεώργιος.

